

kontrol af 22. December 1897. Hvad der er kendt godt til Udførsel til Tyskland, maa ikke fortæres i Vordingborg, thi Kontrollen der af 16. September 1896 har sine særegne Regler. Hvad der er kendt godt til Udførsel til Sverige, maa ikke forbruges i Svaneke, som har sine særegne Regler af 26. Oktober 1893. Hvad der er kendt godt til Udførsel til Norge, maa ikke fortæres i Frederikshavn, thi den har den 15. September 1896 faaet sin egen Kødkontrol. Og det er ikke alene det, der er kendt godt til Udførsel til Udlandet, der ikke maa fortæres i Indlandet uden at faa nyt Stempel, hvor man overhovedet har Kødkontrol, men hvad der er kendt godt i den ene Kommune, er ikke godt i den anden. Hvad der er godt i Frederikshavn, maa ikke fortæres i Randers, uden at det paa ny bliver kontrolleret, undersøgt og afgiftbetalt. Denne Tilstand er i mange Maade meget skadelig. Den er skadelig baade i Forhold til Udlandet og med Hensyn til vore indre Forhold. Formaalene med Kødkontrollen ere ganske vist forskellige for Kontrollen for Udlandet og Kontrollen for Indlandet. Formaalet med Kontrollen med Kød til Udførsel er jo nemlig ingenlunde det humane at sørge for Udlændingenes Sundhed, nej, Formaalet her er det saa vidt muligt at søge betrygget, at danske Produkter kunne have en fordelagtig og sikker Afsætning til Udlandet. Kontrollen med Kød til indenlandsk Forbrug har derimod til Formaal at sikre vor egen og vore Medborgeres Sundhed. Men medens Formaalet saaledes er forskelligt, er der intet til Hinder for, at Kontrolmidlerne kunne være de samme. Allermindst er der Grund til, at det, der er kendt godt til Udlandet, ikke skulde være godt til at fortæres her i Landet. Der fremtræder ogsaa praktisk skadelige Følger heraf. Naar en Udførselskontrol skal have sin Nytte, maa den naturligvis indgyde den udenlandske Køber Tillid, og skal der endelig være Forskel mellem udenlandsk og indenlandsk Kontrol, saa skal i alt Fald den udenlandske være den sikreste og den skarpeste. Dette er ogsaa for længst blevet udtalt, saaledes i en Artikel i „Berlingske Tidende“ for den 15de Marts 1900 af en af vore største Autoriteter paa dette Omraade, nemlig Professor Bernhard

Bang. Han tager i sin Artikel kraftig Ordet for, at man maa finde sig i, at der i Forholdet til Udlandet bliver noget strengere Regler for Kontrollen end ved Spørgsmaal om Forbrug i Indlandet. Dette er jo ganske rimeligt; men det er da et underligt Forhold, at hvad vi have kendt godt til Udførsel, maa vi ikke selv spise i de Kommuner, hvor der er Kødkontrol. Det har ganske simpelt til Følge — og dette viser sig i Virkeligheden —, at Udlændingen siger: Det, du byder mig, tør du ikke selv spise. Vi svare derpaa: Ja, men det kommer kun deraf, at det ene er en Statskontrol, det andet en kommunal Kontrol; det er to Arter Kontrol med forskellige Formaal og forskellige Institutioner. Men det beroliger ham jo ikke, thi han siger ganske naturligt: Ja, vel kunne de danske være dumme nok, men saa dumme kan jeg dog aldrig tro, at de skulde være, at de, naar de en Gang have anvendt deres skarpeste Kontrol, saa skulde forlange Kontrol en Gang til, inden de selv spiste Varen. Det tror han ikke; og Resultatet er i Virkeligheden, at der mærkes gentagne Tegn paa Mistillid i Udlandet til vor gode Udførselskontrol, ikke paa Grund af dens egen Beskaffenhed, men fordi vi ikke selv i Landet respektere den.

Udførselen tager altsaa Skade derved. Det er som sagt ikke noget teoretisk Ræsonnement, men det er en Iagttagelse af Erfaringens Vej. Men i indenrigske Forhold er hele denne Tilstand jo endnu mere skadelig, og det hvad enten der er Tale om de store eller de smaa Forhold: Lad os tænke os, at en Mand paa Landet slagter et Svin eller et Kreatur. Han har to Købstæder omtrent lige nær, og han mener, at i den ene Købstad er der i Øjeblikket god Salgstid. Han fører altsaa Kødet derhen, faar det undersøgt og betaler sin Afgift. Han vil saa sælge det, men det viser sig da, at der i Øjeblikket ikke er god Salgstid i den paagældende Købstad, og han afhænder det følgelig ikke, men tager det med sig hjem igen. Den næste Dag har han maaske Lejlighed til at komme til den anden Købstad, og han fører det da dertil. Men saa kan han, uagtet han har faaet det kontrolleret og mærket og betalt sin Afgift derfor, ikke faa Lov til at sælge det i den anden